

Ψα 33,9

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε...»

Τό θέμα τῆς συνάντησής μας σήμερα εἶναι ὁ στίχος ἑνός τραγουδιοῦ. Γράφτηκε τόν **10 π.Χ. αἰώνα**, ἀλλά τραγουδιέται μέχρι σήμερα! Στιχουργός ὁ προφητάναξ **Δαβίδ**, τό τσοπανόπουλο πού ἔγινε βασιλιάς κι ἔγραφε τραγούδια γιά τόν Θεό. Τά τραγούδια αὐτά, ἐμπνευσμένα ὅλα ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, διασώζονται σ' ἕνα ἀπό τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ὀνομάζεται **«Ψαλτήρι»**.

Ὁ στίχος τοῦ τραγουδιοῦ πού θά θέλαμε σήμερα νά μελετήσουμε εἶναι μιὰ προτροπή, ἕνα κάλεσμα: **«γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος· μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν»** (Ψα 33,9). Μέ ἀπλά λόγια: «Γευτεῖτε καί θά δεῖτε ὅτι εἶναι γλυκός ὁ Κύριος· τρισευτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος πού ἐλπίζει σ' αὐτόν».

Μᾶς καλεῖ νά γευτοῦμε... Τί νά γευτοῦμε;... Εἴμαστε καλεσμένοι σέ κάποιο ἐπίσημο γεῦμα; Μήπως θά μᾶς προσφέρουν κεράσματα; Μᾶς καλεῖ **νά γευτοῦμε τόν Θεό** καί νά διαπιστώσουμε μόνοι μας πώς εἶναι γλυκός ὁ Κύριος καί εἶναι μεγάλη εὐτυχία τό νά ἴμαστε κοντά του! Ὁ Δαβίδ γεύτηκε τόν Θεό, τή γλυκιά συντροφιά του, κι ἔκανε τήν εὐτυχία του τραγούδι!

Κι ἄλλοι ἄνθρωποι γεύτηκαν τή γλυκιά παρουσία τοῦ Θεοῦ:

Πρώτα πρώτα **οί πρωτόπλαστοι** μέσα στον παράδεισο. Έκτός από την πανέμορφη πλάση, τούς γλυκύτετους καρπούς κι όλες τις χάρες του παραδείσου, απολάμβαναν και κάτι πολύ ξεχωριστό: την παρουσία του Θεού, την ευτυχία της συνάντησης μαζί του... ως εκείνη την τραγική ώρα που γεύτηκαν κάτι άλλο, τον απαγορευμένο καρπό. Διέπραξαν την πρώτη άμαρτία κι έπειτα κρύφτηκαν, να μη δούν τό πρόσωπο του Θεού. Ντρέπονταν, φοβόντουσαν πιά να Τόν αντικρίσουν. Κι έχασαν μαζί μέ τόν παράδεισο κι εκείνη τή μοναδική ευτυχία: να γεύονται την παρουσία του Θεού.

Λίγες στιγμές παραδείσου -κάτι από κείνη την ευτυχία που απολάμβαναν οί πρωτόπλαστοι- έζησαν και **τρεις από τούς μαθητές του Χριστού στό όρος της Μεταμορφώσεως**. Πήρε μαζί του ό Χριστός τόν Πέτρο, τόν Ίάκωβο και τόν Ίωάννη και ανέβηκαν ψηλά, σ' ένα ήσυχο μέρος για να προσευχηθούν. Κι ένω προσεύχονταν, τό πρόσωπό του έγινε όλο φως, σαν τόν ήλιο! Τά ρούχα του αστραφτερά, λευκά σαν τό χιόνι! Άφησε ό Χριστός να φανεί λίγο ή θεότητά του. Θαμπωμένοι Τόν κοιτούσαν οί μαθητές και Τόν άκουγαν να συνομιλεί μέ δύο άνδρες που έμφανίστηκαν, τόν Μωυσή και τόν Ήλία. «Διδάσκαλε, έδω να μείνουμε, είναι τόσο ώραία!», είπε αυθόρμητα ό Πέτρος στον Χριστό. «Νά κάνουμε τρεις σκηνές: μία για Σένα και μία για τόν Μωυσή και μία για τόν Ήλία». Τί να έννοούσε άραγε; Νά κάνουν μία κατασκήνωση στό βουνό και να μήν ξαναγυρίσουν στους άλλους μαθητές; Δέν ήξερε κι ό Πέτρος τί ακριβώς έλεγε. **Ένα μόνο ήξερε, ότι δέν ήθελε να τελειώσει ή ευτυχία που ζούσε κοντά στη συντροφιά του Χριστού και των άγιων Του!**

Είναι γλυκιά ή παρουσία του Χριστού! Όλοι όσοι τή γεύτηκαν αυτό όμολογούν. Μέσα στην παγωμένη λίμνη της Σεβάστειας σαράντα νέοι πιστοί στον Χριστό, **οί σαράντα μάρτυρες**, τραγουδούσαν: «Είναι φοβερό τό κρύο, αλλά γλυκός ό παράδεισος: φρικτός ό πόνος, αλλά γλυκιά ή απόλαυση κοντά στον Χριστό!».

“Ομως -τί κρίμα!- **τά παιδιά στή δική σας ηλικία θέλουν νά γευτοῦν ἄλλα πράγματα...** Δέν μποροῦν νά φανταστοῦν, δέν μποροῦν νά τό συλλάβουν πόσο γλυκιά εἶναι ἡ ζωή κοντά στόν Χριστό -γιατί δέν τό ἔχουν γευτεῖ- καί κάνουν ἄλλα σχέδια, ἔχουν ἄλλες ἐπιθυμίες καί ὄνειρα.

Μοιάζουν μέ τόν νέο τῆς παραβολῆς τήν ὁποία ἀκούσαμε σή-μερα στό Εὐαγγέλιο (παραβολή τοῦ ἄσωτου υἱοῦ). Ἦθελε νά φύγει μακριά ἀπό τό σπίτι τοῦ πατέρα του γιά νά γλεντήσῃ τή ζωή του. Ὅνειρευόταν νά κάνει ὅ,τι θέλει δίχως κανένα «μή», δίχως περιορισμούς, δίχως φρένο... Κι ἔφυγε. Πῆρε τό μερίδιο τῆς περιουσίας πού τοῦ ἀνῆκε καί πῆγε σέ μέρη μακρινά. Γρήγορα ἔκανε παρέες, γιατί εἶχε νά κερνᾷ καί νά δίνει... Τήν ξέρετε τήν ἱστορία. **Γεύτηκε** τή νυχτερινή ζωή, **τή ζωή τῆς ἁμαρτίας**, καί στό τέλος **ζητοῦσε νά γευτεῖ ...τά ζυλοκέρατα** πού τρῶνε τά γουρούνια.

Ἔτσι ρίχνονται καί σήμερα τά νεαρά παιδιά στή ζωή τῆς ἁμαρτίας. **Ζητοῦν νά γευτοῦν τήν ἐλευθερία, τή χαρά, ἀλλά καταντοῦν τελικά νά γεύονται ...τό τοιγάρο, τά ποτά, τά ναρκωτικά...**

Ἡ γεύση τῆς ἁμαρτίας, παιδιά, μοιάζει μέ τή γεύση πού ἔχουν τά πικρά χάπια μέ τή γλυκεία ἐπικάλυψη... Στήν ἀρχή μᾶς ἀφήνουν μιά γλύκα, ἀλλά μετὰ τό στόμα γεμίζει πίκρα. Ἔτσι συμβαίνει καί μέ τήν ἁμαρτία. Ἀπ’ ἔξω πασπαλισμένη μέ ζάχαρη, σέ προκαλεῖ νά τή γευτεῖς. Μετὰ ὅμως μένεις μέ τήν πραγματική γεύση της, πού εἶναι μόνο πίκρα.

Μπροστά σας, παιδιά, φαντάζει **δελεαστική ἡ ζωή τῆς ἁμαρτίας**. Σᾶς τραβοῦν, σάν τίς σειρήνες τοῦ Ὀδυσσεά, οἱ «περιπέτειες». Μέ τό **ζῦπνημα τῆς ἐφηβείας** ξυπνοῦν μέσα σας νέα ἐνδιαφέροντα γιά ἄλλες σχέσεις... Ἡ σχέση μέ τόν Θεό, νά γεύεστε τήν παρουσία του, αὐτό δέν σᾶς συγκινεῖ, δέν σᾶς ἀγγίζει. Ξέρετε γιατί; Γιατί δέν τό ἔχετε καθόλου γευτεῖ. Γιά τά ἄλλα φρόντισε νά σᾶς ἐνημερώσῃ ἡ τηλεόραση, σᾶς ξεσηκώνει τό διαδίκτυο, ἡ μουσική πού ἀκοῦτε, ὁ κόσμος γύρω σας, **ὅλα σᾶς σπρώχνουν νά γευτεῖτε «πρωτόγνω-**

ρες έμπειρίες», πού όμως στό τέλος γίνονται **«έμπυρίες»,** δηλαδή φωτιά πού σᾶς καίει.

Γιά τόν Θεό καί τά δικά του **άδιαφορία, ψυχρότητα...** Μένει κάποιος Ξένος, Ἄγνωστος, πού στέκει μακριά...

Στήν **Ἀποκάλυψη** (βλ. 3,20) συναντοῦμε μιά συγκλονιστική εἰκόνα: τόν Χριστό σάν ζητιάνο νά χτυπᾷ μιά πόρτα· τήν πόρτα τῆς καρδιᾶς μας. «Στέκομαι καί χτυπῶ τήν πόρτα τῆς καρδιᾶς σου», λέει καί περιμένει νά Τοῦ ἀνοίξουμε. Αὐτός τήν ἔπλασε τήν καρδιά μας, ἀλλά δέν παραβιάζει τήν πόρτα της. Ἄν θέλουμε, Τοῦ ἀνοίγουμε. Μά ἄν Τοῦ ἀνοίξουμε, θά στρώσει δεῖπνο, δεῖπνο ἐκλεκτό γιά νά δειπνήσουμε μαζί του! «Ἄν μοῦ ἀνοίξεις», συνεχίζει, «θά ἔρθω μέσα σου γιά νά στρώσω τραπέζι καί νά δειπνήσεις μαζί μου». Νά γιατί ζητᾷ νά Τοῦ ἀνοίξουμε: ὄχι γιά νά Τοῦ δώσουμε κάτι ἀπό τά δικά μας -ὅλα ἐξάλλου δικά του εἶναι-, ἀλλά γιά νά μᾶς προσφέρει κάτι πολύ ὠραῖο, κάτι πολύ μεγάλο, τόσο πού δέν τό χωρᾷ ὁ νοῦς μας! Γι' αὐτό γίνεται ζητιάνος, μόνο καί μόνο ἐπειδή μᾶς ἀγαπᾷ.

Φανταστεῖτε τώρα νά μᾶς εἰσιμᾶζει ἡ μητέρα ἢ ἡ γιαγιά μας ἕνα ὠραιότατο δεῖπνο, μέ τό φαγητό πού μᾶς ἀρέσει κι ἕνα σωρό γλυκίσματα! Ἀλλά ἐνῶ ἔχει στρώσει πολύ περιποιημένα γιά μᾶς τό τραπέζι καί μᾶς περιμένει, ἐμεῖς νά μή θέλουμε νά δοκιμάσουμε τίποτε ἀπ' ὅσα εἰσιμάσε... Τί κρίμα! Ὅχι μόνο θά μείνουμε νηστικοί, ἀλλά ὅπωςδήποτε καί θά τή λυπήσουμε πολύ.

Καί ὁ **Θεός λυπᾶται,** παιδιά, σάν βλέπει ὅτι δέν θέλουμε νά γευτοῦμε ὅ,τι μᾶς προσφέρει. Λυπᾶται, γιατί χάνουμε κάτι πολύ μεγάλο, μέ ἀνεκτίμητη, μέ αἰώνια ἀξία!

Ἐπάρχουν, βέβαια, καί **τά παιδιά πού γεύονται τόν Θεό** καί δέν θέλουν νά χάσουν τή συντροφιά του, δέν τήν ἀλλάζουν μέ τίποτε!

Ἕνας ἔφηβος, στό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, βγῆκε μιά βόλτα μέ τήν παρέα του, ἀλλά γύρισε δίχως διάθεση, στεναχωρημένος. Ἦταν

βέβαιος πιά ότι οι φίλοι του, πού μέχρι πέρυσι μαζί πήγαιναν στο Κατηχητικό, τώρα έχουν άλλα ενδιαφέροντα... Άργησε εκείνο τό βράδυ νά κοιμηθεῖ. Σάν τελείωσε ὅμως τή βραδινή προσευχή του, σιγοτραγουδοῦσε: **«Μαζί μέ τόν Χριστό μου λαχτάρησα νά ζήσω, μαζί μέ τόν Χριστό μου ὥσπου νά ξεψυχήσω!»**. Εἶχε πάρει τήν ἀπόφασή του: «Χριστέ μου, κι ἂν ὅλοι οἱ φίλοι μου ξεκοποῦν ἀπό Σένα, θέλω νά μείνω κοντά Σου, νά εἶμαι μαζί Σου σέ ὅλη τή ζωή μου!»

Ἦταν ἕνα ἀπό τά παιδιά πού γεύτηκαν τόν Θεό.

Ἐσεῖς, παιδιά, Τόν ἔχετε γευτεῖ; Σήμερα ὁ Δαβίδ μέ τό θεόπνευστο τραγούδι του σᾶς καλεῖ, σᾶς προκαλεῖ, σᾶς παρακαλεῖ **νά γευτεῖτε τόν Θεό!**

Οἱ εἰδικοί λένε ὅτι ἡ γεύση εἶναι ἡ πιό ἰσχυρή αἴσθηση, ἰσχυρότερη κι ἀπό τήν ὄραση κι ἀπό τήν ἀκοή κι ἀπό τήν ἀφή κι ἀπό τήν ὄσφρηση. Πραγματικά, κάτι πού θά δοῦμε, πού θά ἀκούσουμε εὐκολότερα τό ξεχνᾶμε. Κάτι πού γευόμαστε δέν τό ξεχνοῦμε ποτέ.

Εἶναι ὥρα, παιδιά, νά κάνετε κι ἐσεῖς τή δοκιμή: νά γευτεῖτε τόν Θεό!

Στ' ἀλήθεια, πῶς μπορούμε νά γευτοῦμε τόν Θεό;

Μέ τήν προσευχή: Δοκιμάστε νά κάνετε κάθε μέρα τήν προσευχή σας· μέ συγκεντρωμένο τόν νοῦ, ὄχι ἀπρόσεχτα καί ἀφηρημένα, ἀλλά μέσα ἀπό τήν καρδιά σας.

Μέ τήν ἁγία Γραφή: Βάλτε στό καθημερινό σας πρόγραμμα μιά σύντομη ἀγιογραφική μελέτη. Ἀνοιῖτε μέ ἀγάπη τό Βιβλίο τοῦ Θεοῦ, τό γράμμα πού μᾶς ἔστειλε. Τί ἄραγε μᾶς γράφει; Ὁ Δαβίδ στόν πιό μεγάλο φαλμό του τραγουδᾷ: Πόσο γλυκά εἶναι τά λόγια σου, Θεέ μου! (118,103).

Μέ τή Θεία Λειτουργία: Κάθε Κυριακή πρῶί μᾶς περιμένει ὁ Χριστός στόν ναό του, στό σπίτι του. Μήν ἀρνηθοῦμε τό κάλεσμά του! Ἄς δοκιμάσουμε πῶς εἶναι... νά ξυπνῶ πρῶί, νά ετοιμάζομαι μέ χαρά, νά δρασκελίζω τό κατώφλι τοῦ ναοῦ μέ λαχτάρια, νά ἀνάβω

τό κερὶ μου μέ εὐλάβεια, νά παίρνω τή θέση μου ανάμεσα στους πιστούς καί νά λατρεύουμε τόν Θεό μαζί μέ τούς ἀγίους καί τούς ἀγγέλους!

Μέ τή Θεία Κοινωνία: Ὅταν πλησιάζω στό ἅγιο Δισκοπότηρο - κατάλληλα προετοιμασμένος μέ τήν Ἐξομολόγηση καί τή νηστεία- καί κοινωνῶ τά ἄχραντα Μυστήρια, τότε γεύομαι πραγματικά τόν Χριστό, ἀφοῦ παίρνω μέσα μου τό ἴδιο τό Σῶμα καί τό Αἷμα του! Γι' αὐτό κατά τή Μεγάλη Σαρακοστή, στίς προηγουσμένες Λειτουργίες ἢ Ἐκκλησία μας ψάλλει τό «γεύσασθε καί ἴδετε...» τήν ὥρα τῆς Θείας Κοινωνίας.

Μέ τόν καθημερινό ἀγώνα: Κάντε, παιδιά, τό μεγάλο πείραμα: νά ζήσετε ὅπως θέλει ὁ Θεός! Ἀφήστε μακριά ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν ἁμαρτία καί ἀγωνιστεῖτε νά κάνετε κάθε στιγμή τό θέλημα τοῦ Κυρίου. Μυστικά νά Τόν ρωτᾶτε: «Τώρα, Χριστέ μου, πῶς θέλεις νά μιλήσω, τί θέλεις νά κάνω, νά τό δῶ αὐτό, νά τό ἀκούσω, νά πάω ἐκεῖ πού μέ καλοῦν...;». Ἀπαντᾶ μέ τή φωνή τῆς συνείδησής μας καί μέ τούς ἀνθρώπους πού στέλνει στή ζωή μας νά μᾶς καθοδηγοῦν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Δοκιμάστε, παιδιά, γευτεῖτε! Ἄν ἐσεῖς οἱ ἴδιοι δέν γευτεῖτε τόν Θεό, ὅ,τι κι ἂν σᾶς ποῦν ὅλοι ὅσοι Τόν γεύτηκαν μέσ στους αἰῶνες -ἀκόμη κι ἂν ὑπογράφουν τή μαρτυρία τους μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους-, ἐσεῖς δέν πρόκειται νά καταλάβετε πόσο γλυκός εἶναι ὁ Κύριος. Ἀντίθετα, ἂν ἐσεῖς προσωπικά γευτεῖτε τόν Θεό, **κανείς δέν θά μπορέσει νά σᾶς ξεγελάσει.** Τίποτε δέν θά κατορθώσει νά σᾶς τραβήξει μακριά ἀπό τόν Κύριό μας, ἂν Τόν γευτεῖτε.

Φανταστεῖτε νά μήν εἶχατε φάει ποτέ -τί σᾶς ἀρέσει;- παγωτό... Κι ἔρχεται κάποιος καί σᾶς τό περιγράφει καί προσπαθεῖ νά σᾶς πείσει πόσο δροσερό, πόσο γευστικό εἶναι... Πότε θά πεισθεῖτε καί θά βεβαιωθεῖτε ὅτι σᾶς λέει ἀλήθεια; Ὅταν δοκιμάσετε, ὅταν τό γευτεῖτε. Διαφορετικά, ἂν μόνο ἀκοῦτε γιά αὐτό, θά σχηματίσετε ἀπλῶς

μέ τον νοῦ σας μία ἐντύπωση, θά ἀποκτήσετε κάποια γνώση. Ὅταν ὅμως δοκιμάσετε, θά ἔχετε ὄχι μόνο γνώση ἀλλά **γεύση, ἐμπειρία.**

Δοκιμάστε, παιδιά, πῶς εἶναι ἡ ζωή κοντά στον Χριστό! Γευτεῖτε τόν Κύριο καί τότε θά τραγουδάτε μαζί μέ τόν Δαβίδ: **«γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος· μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν».** (Τό μάθημα μπορεῖ νά τελειώσει μέ τήν ἐκμάθηση τοῦ ψαλμικοῦ ἀπό τό CD «Εὐλόγησω τόν Κύριον», ἀρ. 14, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνα: Ὁ Κύριος κρούων τήν θύραν.*
2. *Ψαλμός 33ος (στ. 2-9) σέ ἀρχεῖο ἤχου.*
3. *Βιβλικός ὕμνος.*
4. *Προτάσεις γιά παιχνίδια.*
5. *Συνταγή.*